

MỘT BẠC NỮ LƯU ÍT CỎ:

BÀ TRẦN-THỊ-THỌ

Một bạc nữ-lưu ở chốn thảo dã vốn xưa nay không từng qua lại trường danh chợ lợi mà khắp quốc dân ai cũng thường nhắc nhở khen ngợi đến luôn; vậy nhà nữ-lưu đó là ai? không cần nói ra thì ai cũng từng biết rằng bà Trần-thị-Thọ ở Vũng-liêm vậy.

Bà ở nước ta, các bạc nữ-lưu thường là giữ phận khuê môn, không mấy khi ra đến ngoài, cái tư-tướng vẻ xa - hội rất là kêm, quanh năm chỉ biết mưu lợi cho cơ-ahon, ít người biết đến tâm đến những việc ích chung, thế mà nay có một nhà nữ-lưu giàu có lòng từ thiện, hắt cả không nên tàn dưong sao?

Thiệt vậy, bà Trần-thị-Thọ, mà như người khác ra thì nào nay đến đây, mai phủ nọ, không ra nữa thì cũng lảng phai tiền tài vô ích mà thôi. Thế nhưng bà thì khác hẳn.

Hãy lấy ngay gần mà nói, ở hạt bà, xưa không có bệnh viện, mỗi khi ai đau yếu thì phải mất ngày giờ mà đi lên tỉnh mới có chỗ điều dưỡng, chẳng những mất thì giờ mà lại tốn tiền của nữa. Nhiều khi có bệnh gì mà nguy hiểm mà cần phải có ông thầy thuốc ngay mà phải đi lên đến tỉnh thì khó lòng mà cứu nổi. Vì những lẽ ngăn trở như vậy, nên bà bỏ tiền ra dựng nên một cái bệnh-viện ngay tại Vũng-liêm.

Từ khi có nhà thương đến nay dân trong hạt lấy làm sung sướng vô cùng và đỡ đáng không biết bao nhiêu sự khổ khăn như đã từng trải trên kia.

Ngoài việc lập nhà thương ra, hội Khai-Trí Tiến-Đức mở các 4-tri viên, bà cũng có cúng mỗ để tiền khá lớn. Bà biết rằng tục lệ này xưa nay khá nặng, có đủ nhân-tài ứng-

dụng trong các giới để giúp Chánh-phủ bảo-hộ trong việc mở mang nước An-nam là trông vào bọn con nít hiện đang nuôi nấng ở trong các 4-tri viên, muốn cho đáng đơ sau này thành đạt thì phải vun xới, chăm nom, song muốn dựng như vậy không phải ở công lao mà thôi, lại còn phải có tiền của nữa mới mong gây dựng những công cuộc này. Vì thế mà bà đã cùng cho hội Khai-Trí một món tiền để chi nuôi cho các 4-tri viên, rồi ra ngoài Bắc, c c bạc thượng-lưu hoan - nghinh vô cùng, không phải vì họ thấy bà giàu của mà họ phục thiện là vì họ thấy bà giàu tâm lòng từ thiện mà phục vậy. Bà chương ngoài Bắc đp đó - nhất là Nam-Phong tập chỉ - có tên dương khen ngợi bà lắm, tới nay bên tai vẫn còn vang vọng nghe tiếng cổ-vô của các bạn đồng nghiệp ngoài Bắc vậy.

Lại gần đây, ngoài Bắc bị cái nạn nước lụt, tình cảnh thật thảm, phẩm người ở tam hình khổ ố không ai là có thể mần ngơ mà không giúp, song như người khác thì có giúp chẳng qua là cho nó tác trách không mang tiếng là không biết đến đồng giống thôi, còn như bà thì môn-tiền đã lớn thay, và cứ theo như bức điện tín của quan Tham-biện gửi lên trình quan phó soái thì bà còn định ra Bắc, thân hành đến cứu giúp ngay chỗ dân bị lụt. Ồ! Giúp một món tiền một ngàn đồng đã là hảo tâm thay, nay lại còn không ngại đường xa xa xôi, không ngại tuổi già già cỗi, mà ra Bắc, tấm lòng từ thiện đó thiệt đáng kính bội phần vậy.

Một nhà nữ-lưu đối với việc cứu tai tuất nạn cho anh em Bắc mà nhiệt-thành như vậy, chẳng những làm một cái gương cho các nữ-lưu soi chung mà còn có ảnh-hưởng cho cả nam-giới nữa, vì chị em nữ-lưu còn giàu cái lòng sốt sắng như vậy, anh em mày râu ta há không bắt chước sao?

Còn về phần anh em Bắcký đối với bà Trần, thiệt là bực tức tên bà không bao giờ mai một ở cửa miệng người Bắc vậy.

HÀM-QUANG.

VAN-UYÊN

NHỚ BẠN

Tâm phúc tương tri được mấy người,
Mà nay vắng bặt dạ khôn nguôi.
Cầu hồn hỡi bạn thân mến,
Chén rượu tiễn đưa nhấp chén thôi.
Lưu lại ngàn năm tình bạn tri,
Hiệp ly thương bạn kiếp bể trôi.
Nước non dâu bể linh đình cả,
Thôi buổi này ai để nhớ người.

HOA NGUYỄN VÂN

Thơ lại thơ đi vẫn nhớ người,
Nhớ người vẫn nhớ bạn thân.
Xót thân hỡi bạn thân mến,
Hạt gạo ngàn năm vẫn nhớ người.
Tình bạn đôi ba vẫn nhớ người,
Cánh chim tan tác cánh bay trời.
Quan sơn ngàn dặm bao năm nhớ,
Nắng gió, hồ gương đôi lứa nhớ người.

Nam-Khách.

CẢM TÁC

Cái kiếp phi-sanh kiếp đã đành!
Nỗi chìm chui quẩn nỗi lênh-dênh.
Ở nhà nhà chấy, nhà trơ đất,
Chơi bạn bạn tàn, bạn cũng kinh.
Làng báo có mình làng báo hại,
Hội buôn góp mặt hội tan tành.
Bực mình đã tỉnh mặt gương sắc,
Quyết bất thạng mà hồi lão xanh!

SỰ ĐỜI

Tuổi chưa bao lâu đã chán phè!
Tuổi đời càng thấy lại càng ghê!
Trước màn pho-phát vài con diêm,
Trên chiếu lằng nhằng mấy cựa hè.
Lâm bợ, lâm trơ, lâm phách-lội,
Cổng cười, cổng nói, cổng khen chê.
Thương cho cái giống ngu-ngu ngốc!
Trong giấc mộng mà chẳng biết mê!

Côi-Vị.

Cuộc diễn kịch làm phu ở c

Đến 25 octobre này chúng tôi là những nhà tổng sự ở các sở công, thương người Bắc, sẽ diễn tại nhà chớp bóng « Cinéma Eden » vở kịch « Chén thuốc độc » là một vở kịch đã diễn năm xưa ở Hà-nội để lấy tiền cứu tai tuất nạn cho dân bị lụt ngoài Bắc và giúp cho hội trẻ con vô thừa nhận (Société des orphelins de la légion d'honneur).

Mong rằng, về việc nghĩa, các anh em Nam, Bắc nên đi coi cho đông để trước là động hay một lối tàn kịch mới xuất hiện ở nước nhà sau là để cứu giúp cho anh em cùng nỗi cùng giống trong cơn tai nạn.

Còn quý tính cao danh các nhà tài tử và giá ghẽ gần đến hôm diễn kịch chung tôi sẽ nhờ các báo quán đăng sau.

HOÀN-HẢI TÂN-VĂN

HAI VỢ CHỒNG GIAO HẸN VỚI NHAU RẤT KỶ KHÔI

Ở bên Âu Mỹ, khi vợ chồng lấy nhau phải ký từ giao kèo. Hay như là ở Nữ-Úc bên Mỹ, có hai người con hát, là chàng Schapira và cô Connor lấy nhau, ngoài từ giao kèo lấy thường ra, lại giao hẹn với nhau mấy điều kỳ khôi như sau này, cũng viết vào từ giao kèo và cũng ký tên.

1- Vợ chồng không người nào được vắng mặt quá 11 giờ đêm mà không có phép của nhau;

2- Vợ chồng không cho phép nhau thì không được uống rượu;

3- Vợ chồng mỗi năm được nghỉ một tháng;

4- Vợ chồng không được nổi dỗi nhau bao giờ;

